

PÁLL LAJOS

Száraz villámlás

Fülledt szürkületkor
megnémult villámok
halott ősök ragadnak el
jární panasztáncot.

Nagyanyámért
nagyapámért
kontyom koppant
fakanálért,

lányért, földért
szép-halálért
hulló kőért
szűzanyáért

S nekem nincs menekvés
törvénytartó népem
ajkán immár ki nem mondott
káromkodás lettem!

Juhok

A hózápor irgalomba
már a harmadik juhsereg
elől suta kos vezérel,
s hátul kutya ténfereg
egymás után, egymás nyomába
szorgalom szőnyege lábuk nyoma,
test test mellett, fej lesütve,
türelem szégyene szemükhöz szabva.

Menekülők

párás pajta dereng föl bennük
egymást táposva
nyitott kapuk közt egy-egy elmarad,
a nyár megszűnt — egy akolba lenni
s ki hinné el
egyetlen nyáj voltak.

Egymás után egymás nyomába
menekülők, höngörgő kövek,
mitől volt egy a kánikulában,
ha az boldogabb ki hamarabb elmarad.

A hózápor irgalomba,
ez az utolsó nyári had,
— költő vagy, megborzadsz, sejtve
mit ér a vezér, ha legelőn szalad.